

1. Te-hoz-zád jö-vünk már, Is - te-nünk, Ne szól-jon
A szí-vünk oly sö - tét, ó, se - gíts, É - lesz-sze

i-géd hi - á - ba, Áldd meg, ó, U-ram az é - ne-künk,
i-géd vi - lá - ga!

Le-gyen már csak ti - ed é - le-tünk! Ne szól-jon

i-géd hi - á - ba, Ne szól-jon i - géd hi - á - ba.

2. Ha fülünk igédre nem figyel, / Lábunkkal járunk a sárba'.
Vágyaink szakítanak Tőled el, / Nem fénylik mécsünk világa.
Ó, Uram, templomod hadd legyen, / A szívünk megszentelt hely
legyen!
Ne szóljon igéd hiába, / Ne szóljon igéd hiába.
3. Ajkunkon hazugság bélyege, / Megrontott életünk átka.
Hogy állunk elődbe így, Uram, / Naponként Téged imádvá?
Nyisd meg a szemünk, hogy láthassunk! / Szenteld meg ajkunk,
hogy áldhassunk!
Ne szóljon igéd hiába, / Ne szóljon igéd hiába.
4. A szívünk összetört, ó, Uram, / Itt állunk előtted gyászba'.
A mélyből hozd ki az életünk, / Ne szóljon igéd hiába.
Áldd meg az igét, hogy érthessük, / Dicsérve Tégedet, élhessünk,
Ne szóljon igéd hiába, / Ne szóljon igéd hiába.